

ἡ ἔμπορος ἐρίων, ὅστις φοβεῖται ν' ἀπολέσῃ τὸν εὐνοούμενον γάτον του ;

— Αἶ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, ὅστις, κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα, εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην μετὰ τοῦ Κουέλου, εἰδὼς δὲν εἴθε τυχαῖος βασιλεὺς, ἀποδείξατέ το δι' ἔργων μεγάλου βασιλείως. Τί διάβολον! ἰδοὺ, ὁ Νάρκισσος εἶνε ἀγαθὸν ζῶν, ἀλλὰ, εἰδὼς τῷ θλίψωσι τὰ ὦτα, μουγκρίζει, καί, εἰδὼς τὸν πατήσωσι, δάκνει.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· ὁρίστε, ὁ ἄλλος μὲ παραβάλλει μὲ τὸν κυνὰ μου.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μωζιρόν· ἀπ' ἐναντίας βλέπετε, ὅτι θέτω τὸν Νάρκισσον ὑπεράνω ὑμῶν, διότι οὗτος ἡξέουσι νὰ ὑπερασπίζῃ ἑαυτόν, ἐνῶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἡξέουσι.

Ἐπίσης δ' ὁ Μωζιρόν ἐστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν Ἑρρίκον.

— Ὅριστε, ἔμεινα μόνος, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ἀρίστα, ἐξακολουθήσατε, ἀγαθοὶ φίλοι μου, ὑπὲρ τῶν ὁποίων μὲ κατηγοροῦσιν, ὅτι γυμνῶν τὸ βασιλεῖον· ἐγκαταλείψατέ με, ὑβρίσατέ με, σφάξατέ με ἴλοι· μόνον δημίους ἔχω περὶ ἐμέ, μὰ τὴν τιμὴν μου. Ἀ! Σχικὼ! πτωχέ μου Σχικὼ! ποῦ εἶσαι ;

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Κουέλος, αὐτὸ μόνον μὰς ἔλειπε. Τώρα καλεῖ καὶ τὸν Σχικὼ.

— Ἀπλούστατον, ἀπεκρίθη ὁ Μωζιρόν.

Ἦρχισε δ' ὁ ἀπρεπὴς νὰ ψιθυρίζῃ λατινικὴν τινα παροιμίαν, παρεμφερῆ πρὸς τὴν κατὰ τὸν Μαστρογιάννην καὶ τὰ κοπέλλά του.

Ὁ Ἑρρίκος συνωφρυνώθη, ἀτραπή τρομερᾶς ὀργῆς ἐφώτισε τοὺς μεγάλους μέλας ὀφθαλμούς του, ἀληθῶς δ' ὁ Ἑρρίκος ἐξηκόντισε πραγματικὸν βλέμμα βασιλείως κατὰ τῶν ἀδιακρίτων φίλων του.

Ἐξαντληθεὶς ὅμως, ἀναμφιβόλως, ὑπὸ τῆς ἐξάψεως, ὁ Ἑρρίκος ἐπανάπεσαν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ ἔστρεψε τὰ ὦτα τινὸς τῶν ἐν τῷ κανίστρῳ κυναρίων του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ταχὺ βῆμα ἀντήχησεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἐνεφανίσθη δ' ὁ Ἑπερών ἀνευ σκούφου, ἀνευ μανδύου καὶ μὲ τὸ ἐσκαρδίον ἐσχισμένον.

Ὁ Κουέλος καὶ ὁ Μωζιρόν ἐστράφησαν, καὶ δὲ Νάρκισσος ὥρμησε κατὰ τοῦ νεωστὶ ἐλθόντος, ὡς εἰδὼς ἐκ τῶν αὐλικῶν τοῦ βασιλέως ἀνεγνώριζε μόνον τὰ ἱμάτια.

— Ἰησοῦ Χριστέ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, τί σοι συνέβη ;

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δ' Ἑπερών, ἰδετέ με· ἰδοὺ πῶς μεταχειρίζονται τοὺς φίλους τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Καὶ τίς σε κατήντησεν οὕτως ; ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Διαβόλε! ὁ λαὸς σου ἡ μάλλον ὁ λαὸς τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, ὅστις ἐκράυγαζε· ζήτω ἡ Ἐνωσις, ζήτω ἡ λειτουργία, ζήτω ὁ Γκιζης, ζήτω ὁ Φραγκίσκος, ἐπὶ τέλους, ζήτω ὁλος ὁ κόσμος, οὐχὶ ὅμως ζήτω ὁ βασιλεὺς.

Ἐπεταί συνέχεια.

ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ῥώσου Καραμύιν].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Λίζαν.

Ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ ἡ πτωχὴ μήτηρ, εὐλογήσασα τὴν θυγατέρα αὐτῆς, τῇ νύχτῃ ἤρεμον ὕπνον. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην αἱ εὐχαί της δὲν ἐπληρώθησαν. Ἡ Λίζα ἐκοιμήθη ὕπνον ἀνήσυχον καὶ τεταραγμένον. Τὴν καρδίαν της ἐπλήρου τοῦ Ἑράστου ἡ μορφή, καὶ τόσῳ ζωηρὰ τῇ παρίστατο, ὥστε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐξύπνα καὶ ἐστέναζεν.

Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἡ Λίζα ἠγέρθη καὶ καθήσασα ἐπὶ τῆς χλόης, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐβλεπε περίλυπος τὴν λευκὴν ὀμίχλην, πλανωμένην ἐν τῷ ἀέρι· διαλυομένη δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀφινεν ἐπὶ τοῦ πρασίνου τῆς φύσεως τάπητος σταγόνες διαυγεῖς. Παντοῦ ἐπεκράτει σιγὴ. Ἀλλὰ ταχέως ὁ ἀνατέλλων τῆς φύσεως φωστὴρ ἀφύπνισε τὴν κοιμωμένην κτίσιν. Τὰ δάσκηκαὶ οἱ θάμνοι ἀνέζησαν τὰ πτηνὰ ἀνετινάχθησαν καὶ ἤρχισαν διὰ τῆς γλυκειᾶς αὐτῶν φωνῆς νὰ πληρώσι τὴν φύσιν ἀρμονίας καὶ χάριτος· τὰ ἄνθη ἤγειραν τὰς κεφαλὰς των, ἵνα ἀπολαύσωσι τῶν ζωογόνων τοῦ ἡλίου ἀκτίνων. Ἀλλ' ἡ δυστυχὴς Λίζα ἦτο εἰσέτι περίλυπος.

Ὡ Λίζα, τί σοι συμβαίνει ;

Ἐξυπνώσα πρὸ ὀλίγου ἔτι μὲ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, ἦσα, ὡς αὐτὰ, εὐθυμος, ἡ δὲ ἀγνὴ καὶ πλήρης χαρᾶς καρδία σου ἀντηνακλᾶτο εἰς τὴν λαμπρὴν τῶν ὀφθαλμῶν σου, ὡς ὁ ἥλιος εἰς τὰς σταγόνες τῆς οὐρανίας δρόσου. Ἦδη εἶσαι σύννους καὶ σκεπτικὴ, τῆς δὲ γενικῆς τῆς φύσεως χαρᾶς δὲν μετέχει ἡ καρδία σου.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν νεαρὸς ποιμὴν, παίζων αὐλόν, ὠδήγει τὸ ποίμνιόν του εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ Λίζα διηύθυνε πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα της καὶ ἐσκέπτετο.

Ἐὰν αὐτός, ὅστις κατέχει ἤδη τὸ λογικόν μου, ἐγεννᾶτο ἀπλὸς χωρικός, ἀπλὸς ποιμὴν! Ἄν διήρχετο ἐνώπιόν μου, ὀδηγῶν τὸ ποίμνιον αὐτοῦ! Ὡς τὸν ἐχαιρέτιζον μειδιῶσα, θὰ τῷ ἔλεγον γεμάτη ὅλη χαρὰ: «Καλημέρα, ἀγαπητέ μου βουκέ! ποῦ πηγαίνεις; καὶ ἐδῶ ἔχει γόρτον διὰ τὸ ποίμνιόν σου, καὶ ἐδῶ ἀνθίζουν λουλούδια διὰ νὰ σοὺ πλέξω στεφάνι.» Ὡς μὲ παρετῆρει φαιδρῶς, θὰ μ' ἐλάμβανεν ἐκ τῆς χειρὸς ἴσως... Ὁνειρόν!...

Ὁ ποιμὴν, παίζων πάντοτε τὸν αὐλόν του, διῆλθε πρὸ αὐτῆς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ποιμνίου του, καὶ ἐκρύβη πέραν λάφου τινός.

Αἰφνης κρότος κώπης ἐπληξε τὰ ὦτα τῆς Λίζης.

Παρετῆρσεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ εἶδε λέμβον καὶ ἐν αὐτῇ τὸν Ἑράστον.

Ἐπρεμε σύσσωμος, οὐχὶ βεβαίως ἐκ φόβου.

Ἠγέρθη, προσεπάθησε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

Ὁ Ἑράστος ἐπῆλθεν εἰς τὴν ὄχθην, ἔφθασε τὴν Λίζαν καὶ ὁ πόθος της ἐν μέρει ἐπληρώθη, διότι ἐκεῖνος τὴν παρετῆρει μετὰ χαρίεντος βλέμματος. Τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς...

Καὶ ἡ Λίζα ;...

Ἡ Λίζα ἴστατο κάτω νεύουσα, μὲ διαπύρους τὰς παρειάς, μὲ τρέμουσαν καρδίαν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποχωρήσῃ, διότι ἐκεῖνος τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ τὰ ρόδινα τοῦ χεῖλη τὴν ἐφίλησε! Ἀχ! τὴν ἐφίλησε μὲ τόσῃ θερμότητι, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ὁ κόσμος ὅλος θὰ μετεβάλλετο εἰς φλόγας.

— Ἀγαπητὴ μου Λίζα, εἶπεν ὁ Ἑράστος, ἀγαπητὴ μου Λίζα, σὲ ἀγαπῶ.

Καὶ αἱ λέξεις αὗται ἀντήχησαν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας αὐτῆς, ὡς οὐράνιος γλυκεῖα μουσικὴ. Μόλις ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ὦτά της καὶ...

Ἀλλὰ παραιτῶ τὴν γραφίδα.

Τοῦτο μόνον προσθέτω, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ἐκστάσεως ἐξέλιπε τῆς Λίζης ἡ δειλία.

Ὁ Ἑράστος ἠννόησεν ὅτι ἀγαπᾶται καὶ μάλιστα μετὰ πάθους ὑπὸ νεαρᾶς, ἀγνῆς καὶ εἰλικρινοῦς καρδίας.

Ἐκάθητο ἐπὶ τῆς χλόης εἰς μικρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν. Ἐθεώρει ὁ εἰς τὸν ἔτερον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ δύο μόνον λέξεις ἐξήρχοντο τῶν χειλέων των: «ἀγάπα με.»

Δύο ὥραι παρήλθον οὕτω καὶ διὰ τοὺς ἐραστὰς ἐφάνησαν στιγμαί. Ἐπὶ τέλους ἡ Λίζα ἀνεμνήσθη τῆς μητρός της. Ὄφρην νὰ χωρισθῶσι, διότι αὕτη θὰ ἀνησύχει.

— Ἀχ, Ἑράστε! θὰ μὲ ἀγαπᾶς πάντοτε ;

— Πάντοτε, γλυκεῖά μου Λίζα, πάντοτε !

— Εἰμπορεῖς νὰ μοὶ το ὀρκισθῇς ;

— Εἰμπορῶ, ἀγαπητὴ μου Λίζα, ἡμπορῶ !

— Ὅχι, δὲν θέλω ὀρκους. Σὲ πιστεύω, Ἑραστὲ μου· εἶνε δυνατόν ποτε νὰ ἀπατήσῃς τὴν δυστυχὴ Λίζαν; Τοῦτο δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ.

— Ποτέ, Λίζα μου, ποτέ.

— Πόσον εἰμαι εὐτυχής! πόσον θὰ χαρῇ ἡ πτωχὴ μητέρα μου ὅταν μάθῃ ὅτι μὲ ἀγαπᾶς.

— Ἀχ! Λίζα, ὄχι! Δὲν πρέπει νὰ τῆς εἰπῇς τίποτε.

— Διατί ;

— Διότι οἱ γέροντες εἶνε πολὺ ὑποπτοι. Ἴσως ὑποθέσῃ κανένα κακόν.

— Δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ ὑποθέσῃ.

— Ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ, μὴ της εἰπῇς οὐδὲ λέξιν δι' αὐτό.

— Καλὰ, πρέπει νὰ σὲ ἀκούσω, ἂν καὶ δὲν ἤθελα νὰ κρύψω τίποτε ἀπὸ τὴν μητέρα.

Ἀπεχαιρέτισαν ἀλλήλους, ἡσπασθήσαν διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ὑπεσχέθησαν νὰ βλέπωνται ἐκάστην ἐσπέραν εἴτε εἰς τὸ πλησίον μικρὸν διάστημα, εἴτε εἰς μέρος τι πλησίον τῆς καλύβης.

Ἡ Λίτσα ἐπέστρεφεν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μυριάκις ἀνεζήτησαν τὸν Ἐραστον, ὅστις ἴστατο εἰσέτι παρὰ τὴν ὄχθην, παρακολουθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός.

Ἐπανήλθεν εἰς τὴν καλύβην τῆς, ἀλλοῖα πρὶ ὅ,τι ἐξήλθε. Τὴν μορφήν τῆς, τὰς κινήσεις αὐτῆς πάσας, περιέβαλλεν ἐγκάρδιος χαρὰ. «Μὲ ἀγαπᾷ», ἐσκέπτετο, καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὴν κατέβηλεν.

— «Ἀχ! μητέρα, εἶπεν ἡ Λίτσα εἰς τὴν μόλις ἐξυπνήσασαν μητέρα τῆς, τί ὥραϊο πρῶτ! Μιὰ χαρὰ εἶνε ἔξω. Τὰ πουλιὰ δὲν κελαδοῦσαν ποτὲ γλυκύτερα· ὁ ἥλιος δὲν ἦτο ποτὲ ὡραιότερος· τὰ λουλούδια ποτὲ δὲν ἐμοσχοβολοῦσαν τόσον!

Ἡ γηραιὰ μήτηρ, ἐπιβακτηρίας στηριζομένη, ἐξήλθε τῆς καλύβης, ἵνα ἀπολαύσῃ τῆς ζωογόνου πρωΐας, ἣν τόσῳ ἐξαίσίως τῇ περιέγραψεν ἡ θυγάτηρ τῆς.

Καὶ ὄντως· τῇ ἐφάνη λίαν εὐχάριστος. Δι' αὐτὴν ἡ εὐθυμία τῆς ἀγαπητῆς θυγατρὸς ἦτο εὐθυμία γενικὴ τῆς φύσεως.

— «Ἀχ! Λίτσα, ἔλεγεν ἡ γράτσα, πόσον εἶνε ὥραϊα τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ· δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ θυμάσω τὸν ὥραϊον οὐρανόν, ὁ ὅποιος ὁμοιάζει μὲ μεγάλῃν σκηνήν, καὶ τὴν γῆν, ἡ ὁποία καθὲς χρόνον σκεπάζεται μὲ νέα χορτάρια, μὲ νέα λουλούδια. Ὁ Θεός, ὡς φαίνεται, πρέπει νὰ ἀγαπᾷ πολὺ τὸν ἄνθρωπον, ἀφοῦ ἐστόλισε διὰ αὐτὸν τὸν κόσμον τόσον ὥραϊα. Ἀχ! Λίτσα, ποῖός θὰ ἤθελε νὰ ἀποθάνῃ ἂν δὲν εἶχε λύπη; . . . Αὐτὸ θὰ εἶνε ἀναγκαῖον, ὡς φαίνεται, θὰ ἐλησμονοῦσαμε ἴσως τὴν ψυχὴν μας, ἂν τὰ μᾶτιά μας δὲν ἐβρέχοντο κάποτε μὲ δάκρυα.

Καὶ ἡ Λίτσα ἐσκέπτετο: «Ἀχ! εὐκολώτερον θὰ λησμονήσω τὴν ψυχὴν μου ἢ τὸν ἀκριβὸν μου φίλον!»

Ὁ Ἐραστός καὶ ἡ Λίτσα, φοβούμενοι μὴ παραβῶσι τὴν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν, ἐβλέποντο καθ' ἐκάστην ἐσπέραν — ἀφοῦ ἡ μήτηρ τῆς Λίτσης κατεκλίνετο — παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἢ εἰς τὸ μικρὸν δάσος, ἀλλὰ συχνότερον ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν γηραιῶν δρυῶν, εὐρισκομένων εἰς μικρὰν ἐκ τῆς καλύβης ἀπόστασιν. Αἱ δρυὲς αὗται ἐσκίαζον βαθεῖαν πλὴν καθαράν δεξαμενὴν πρὸ πολλοῦ ὀρυχθεῖσαν. Ἐκεῖ πολλάκις ἡ ἡρεμὸς σελήνη ἠργύρου διὰ τῶν ὠχρῶν ἀκτίνων τῆς τὴν ξανθὴν τῆς Λίτσης κόμην, μεθ' ἧς ἐπαιζον οἱ Ζέφυροι καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἐραστοῦ τῆς· πολλάκις παρετηρεῖτο δάκρυ εἰς τοὺς ἀθώους ὀφθαλμούς τῆς Λίτσης, τὸ ὅποιον ὁ Ἐραστός ἐσπγγίζε δι' ἐνὸς φιλήματος. Ἐνηγκαλίζοντο ἐκεῖ ἀλλήλους, ἀλλ' ἡ ἀγνὴ καὶ δειλὴ σελήνη δὲν ἐκρυπτε τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τὰ νέφη. Ἦσαν ἄσπιλοι καὶ ἄκακοι αἱ ἀγκαλαὶ των!

— Πότε, ἔλεγε πρὸς τὸν Ἐραστον ἡ Λίτσα, ἄχ, πότε θὰ μοῦ εἰπῇς: «σὲ ἀγαπῶ, ἀγαπητὴ μου!» Πότε θὰ μὲ σφίξῃς εἰς τὴν ἀγκαλιά σου καὶ θὰ μὲ κυττάξῃς μὲ αὐτὰ τὰ γλυκὰ σου μᾶτια; Τότε θὰ αἰσθάνωμαι τόσον καλὰ, τόσον καλὰ, ὥστε θὰ λησμονῶ τὸν ἑαυτὸν μου, θὰ λησμονῶ ὅλα, ἐκτὸς σέ. Μοὶ φαίνεται παραξένον, πολὺ παρὰξένον, πῶς ἡμποροῦσα ἄλλοτε

νὰ ζῶ ἡσυχᾷ, νὰ γελῶ, χωρὶς νὰ σὲ γνωρίζω. Τῶρα δὲν τὸ ἐννοῶ· τῶρα μοὶ φαίνεται ὅτι, χωρὶς σέ, ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ζωὴ, εἶνε λύπη καὶ στενοχωρία. Ἄν δὲν βλέπω τὰ μᾶτια σου μοὶ φαίνεται σκοτεινὸν τὸ ὥραϊον φεγγάρι· ἂν δὲν ἀκούω τὴν φωνήν σου μὲ λυπεῖ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδονίου· ἂν δὲν αἰσθάνωμαι τὴν ἀναπνοὴν σου τὸ ἀεράκι δὲν μὲ εὐχαριστεῖ.

Ὁ Ἐραστός κατεθέλετο μὲ τὴν βοσκοπούλῃν του — οὕτως ὠνόμαζε τὴν Λίτσαν — καὶ βλέπων πόσον τὸν ἠγάπα, ἐφαίνετο καὶ αὐτὸς ἀγαπητότερος.

Αἱ τέρψεις τοῦ καλοῦ κόσμου τῷ ἐφαίνοντο μηδὲν, συγκρινόμεναι πρὸς ὅσα ἡ καρδιά του ἀπῆλαυνεν ἐκ τῆς ἀγνῆς ἀγάπης τῆς ἀθώας Λίτσης. Μετ' ἀποστροφῆς ἀνεμιμνήσκετο τῆς χειμερινῆς ἡδυπαθείας, δι' ἧς ἐμεθύσκοντο ἄλλοτε αἱ αἰσθήσεις του. «Θὰ ζῶ—ἐσκέπτετο—μετὰ τῆς Λίτσης ὡς ἀδελφὸς μὲ ἀδελφὴν· δὲν θὰ καταχροσθῶ τῆς ἀγάπης τῆς· οὕτω θὰ εἶμαι πάντοτε εὐτυχής».

Ἀσυλλόγιστε νέε! Γνωρίζεις τὴν καρδίαν σου; Ἡ σκέψις πάντοτε θὰ κρατῇ τῆς αἰσθησεώς σου;

Ἡ Λίτσα ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἐραστοῦ νὰ ἐπισκέπηται συχνάκις τὴν γράτσαν μητέρα τῆς λέγουσα τῷ Ἐράστῳ: «Τὴν ἀγαπῶ, ἔλεγε, καὶ θέλω τὸ καλὸν τῆς, μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ νὰ τε βλέπῃ εἶνε πολὺ μεγάλη εὐτυχία δι' αὐτήν».

Τῷ ὄντι· ἡ μήτηρ τῆς Λίτσης ἔχαιρε βλέπουσα αὐτόν. Ἡὐχαριστεῖτο νὰ συνδιαλέγηται μετ' αὐτοῦ περὶ τῶν νεανικῶν αὐτῆς ἡμερῶν, περὶ τοῦ δυστυχοῦς συζύγου τῆς· πῶς κατὰ πρῶτον συνητηθή μετὸν ἀγαπητόν τῆς Ἰβαν, πῶς τὴν ἠγάπα οὕτως, καὶ μὲ πόσῃν ἀγάπῃ, μὲ πόσῃν ὁμόνοιαν συνέζων. «Ἀχ! δὲν ἡμποροῦσε νὰ χορτάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἕως ποῦ τὸν πῆρε ὁ Θεός· ἀπέθανε ἅπανω ἵστα χέρι μου!»

Ὁ Ἐραστός ἤκουεν αὐτῆς μετ' ἀπροσποίητου εὐχαριστήσεως. Ἠγόραζεν ἐκ τῆς ἰδίης τῆς ἐργασίας τῆς Λίτσης καὶ πάντοτε ἤθελε νὰ τὴν πληρῶνῃ τὸ δεκαπλάσιον ἀφ' ὅ,τι ἡ ἀγαθὴ γράτσα ἐζήτη, ἀλλ' αὕτη δὲν ἐδέχετο ποτὲ τὰ περιττά.

Οὕτω παρήλθον πολλὰ ἑβδομάδες.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Ἐραστός ἠναγκάσθη νὰ περιμείνῃ ἐπὶ πολὺ τὴν Λίτσαν· τέλος αὕτη ἐφάνη, ἀλλ' ἦτο τοσοῦτον μελαγχολικὴ, τοσοῦτον ὠχρὰ, ὥστε ὁ Ἐραστός ἐφοβήθη. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν κόκκινοι ἐκ τῶν δακρύων.

— Λίτσα, τί ἔχεις Λίτσα;

— «Ἀχ! Ἐραστο, ἔκλαια.

— Διατί;

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα· μὲ ἐζήτησε διὰ γυναῖκα του ὁ υἱὸς ἐνὸς πλουσίου χωρικοῦ, ἀπὸ τοῦ γειτονικοῦ μας χωριό. Ἡ μητέρα θέλει νὰ τὸν πάρω.

— Καὶ σὺ; . . .

— Κακέ! μὲ ἔρωτᾷς; Μόνον τὴν μητέρα μου λυποῦμαι ποῦ κλαίει, καὶ λέγει ὅτι δὲν θέλω τὴν ἡσυχίαν τῆς καὶ ὅτι θὰ βασανισθῇ εἰς τὸν θάνατόν τῆς, ἐὰν δὲ μὲ πανδρεύσῃ πρὶν ἀποθάνῃ. Ἀχ! ἡ καυμένη

ἡ μητέρα δὲν γνωρίζει ποῖος μὲ ἀγαπᾷ!

Ὁ Ἐραστός ἠσπᾶσθη αὐτὴν· τῇ ἔλεγεν ὅτι ἡ εὐτυχία τῆς εἶνε δι' αὐτὸν πολὺτιμος, τὸ πᾶν τέλος, ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν τῆς μητρός τῆς θὰ τὴν λαβῇ καὶ θὰ ζῇ εἰς τὰς ἐξοχάς, εἰς τὰ δάση, εἰς τὸν παράδεισον!

— Σὺ ὅμως δὲν ἔμπορεῖς νὰ γίνῃς ἄνδρας μου, ἔλεγεν ἡ Λίτσα ἐλαφρῶς στενάζουσα.

— Καὶ διατί;

— Ἐγὼ εἶμαι χωρική.

— Μὲ ὑβρίζεις. Ἐγὼ θέλω καρδίαν τρυφερὰν καὶ ἀθῶαν, δι' αὐτὸ καὶ ἡ Λίτσα εἶνε πάντοτε μέσῃ εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ἡ Λίτσα ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας του; καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ἀθωότης τῆς κατεστράφη!

Ὁ Ἐραστός ἠσθάνετο ἔκτακτον ταράχην. Ποτὲ ἡ Λίτσα δὲν τῷ ἐφάνη ἐρασιμώτερα, ποτὲ τὰ φιλήματά τῆς δὲν ἦσαν θερμότερα. Αὕτη οὐδὲν ἐγνώριζεν, οὐδὲν ὑπωπτεύετο, οὐδὲν ἐφοβεῖτο—τὸ σκότος ὑπέθλαψε τὰς ἐπιθυμίας.—Οὐτεὶν ἄστρον ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, οὐδεμίαν ἀκτίς ἠδυνήθη νὰ φωτίσῃ τὴν ἀμαρτίαν.

Ὁ Ἐραστός αἰσθάνετο ὅτι τρέμει· καὶ ἡ Λίτσα τρέμει χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅμως τὴν αἰτίαν καὶ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται.

Ἀχ! Λίτσα ποῦ εἶνε ὁ ἄγγελος φύλαξ σου; Ποῦ ἡ ἀθωότης σου;

Ἡ ἀποπλάνησις ἐπῆλθε πάραυτα. Ἡ Λίτσα ἐξεπλήσσετο καὶ ἠρώτα. Ὁ Ἐραστός δὲν ὠμίλει—ἐζήτηε λέξεις καὶ δὲν εὕρισκε.

— Ἀχ! φοβοῦμαι! — ἔλεγεν ἡ Λίτσα—φοβοῦμαι μήπως ἐπάθαμεν τίποτε κακόν. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀποθαίνω . . . ἡ ψυχὴ μου . . . Ὁχι, δὲν ἤξεύρω νὰ τὸ εἰπῶ . . . Δὲν ὠμίλει, Ἐραστο; ἀναστενάζεις; . . . Θεέ μου! τί εἶνε!

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἠστράψεν ἡ βροντὴ ἀντήχησεν. Ἡ Λίτσα ἔτρεμε σύσσωμος.

— Ἐραστὲ μου, τῷ εἶπε, φοβοῦμαι τὴν βροντήν, διότι . . .

Ἐνέσκηψε λαίλαψ· ὁ ἄνεμος ἐσύριζεν ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων· βροχὴ ἐπιπτεν—ἐφαίνετο ὡς εἰ ὠδύρετο ἡ φύσις διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀθωότητα τῆς Λίτσης.

Ὁ Ἐραστός προσεπάθει νὰ καθησυχάσῃ αὐτήν, τὴν συνώδεσε δὲ μέχρι τῆς καλύβης. Τὰ δάκρυα ἐπιπτον κραυνηδὸν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λίτσης ὅτε ἀπεχαιρετίσθησαν.

— Ἀχ, Ἐραστο! εἰπέ μου, θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς καθὼς πρῶτα;

— Θὰ εἴμεθα, Λίτσα, θὰ εἴμεθα, τῇ ἀπάντησε.

— Ὁ Θεός νὰ δώσῃ! Δὲν ἡμπορῶ νὰ μὴ πιστεύσω τὰ λόγια σου, διότι σὲ ἀγαπῶ! Ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου . . . Φθάνει! Φθάνει. Καλὴν νύκτα. Ἀὔριον, αὔριον, θὰ σὲ ἰδῶ πάλιν.

Ἐπεται τὸ τέλος.